

Arrest

nr. 123 109 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 9 oktober 2013 om terug in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Op 8 november 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Deze vreemdeling heeft op 9/10/2013 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening

gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

Betrokkene werd ambtshalve afgeschreven te Antwerpen op 23/11/2012 en bood zich op 9/10/2013 aan met de vraag om heringeschreven te worden. Artikel 19§ 1 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat 'een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht (heeft) op terugkeer in het Rijk'. Betrokkene legt zijn nationaal paspoort voor waaruit blijkt dat hij het land verlaten heeft van 9/09/2011 tot 10/06/2013 (uit informatie van de gemeente blijkt dat hij in die periode was opgesloten in de gevangenis van Marokko). Het is dan ook bewezen dat betrokkene het land langer dan één jaar verlaten heeft. De herinschrijving kan niet worden toegestaan.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit."

2. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om "de beslissing te hervormen met het oog op een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen." De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) echter op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om in de plaats van het bevoegde bestuur de beslissing te hervormen of om een identiteitskaart voor vreemdelingen toe te kennen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het erop gericht is de Raad te verzoeken in de plaats van het bevoegde bestuur op te treden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Verder blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij tevens de schending van het materieel motiveringsbeginsel opwerpt.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker afwijst als ongegrond omdat verzoeker het land voor meer dan één jaar verlaten heeft zonder daarbij rekening te houden met de reden daarvan.

En doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris op louter abstracte basis verwijst de periode van afwezigheid in ons land zonder rekening te houden met de gehele situatie.

Terwijl verzoeker vanuit zijn zeer precaire positie van jarenlang inwoner te zijn in België en hier dus al zijn sociale contacten heeft alsook twee kinderen heeft die de Belgische nationaliteit bezitten.

Zodat er geen enkele reden voorhanden is om niet verder uit te diepen wat de redenen van zijn afwezigheid was en hem daarvoor zijn identiteitskaart voor vreemdelingen onmiddellijk te weigeren enkel op basis van de termijn van afwezigheid.

En zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van meergenoemd artikel 8 EVRM en berust op niet in rechte aanvaardbare motieven.

Toelichting:

1. Artikel 8 van het EVRM vermeldt o.a. dat éénieder het recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Dat verzoeker meer dan 25 jaar in België heeft gewoond en dat hij logischerwijs al zijn sociale contacten hier heeft uitgebouwd.

Dat verzoeker een sociale woning bezat in België en twee kinderen heeft met de Belgische nationaliteit. Krachten het materieel motiveringsbeginsel dient elke administratieve beslissing te berusten op zowel in feite als in rechte aanvaardbare motieven.

Deze bepalingen en dit beginsel zijn door de bestreden beslissing geschonden.

2. De realiteit, de ernst en de geloofwaardigheid van de situatie worden in twijfel getrokken en volgens verzoeker onvoldoende gemotiveerd, laat staan onderzocht.

Verzoeker verblijft sinds 1 juli 2013 in de (..)straat (..) te Deurne (stuk 3).

3. De bestreden beslissing verklaart de vraag tot herinschrijving echter ongegrond, omdat er wordt van uitgegaan dat de reden van zijn afwezigheid verzoekers eigen keuze was terwijl verzoeker hoegenaamd niet de intentie had België definitief te verlaten.

Verzoeker verkeerde immers in de onmogelijkheid om binnen het jaar terug te keren.

4. Verzoeker is uiteraard op de hoogte van de termijn waarin hij afwezig is geweest. Er wordt dan ook geen discussie gevoerd over de periode waarin verzoeker niet in België aanwezig was.

Verzoeker is echter bijzonder verontwaardigd over het feit dat geen enkele vraag werd gesteld aangaande zijn afwezigheid.

Ook het feit dat geen enkele rekenschap wordt gegeven aan de situatie voordien;

Zoals reeds gemeld is verzoeker meer dan 25 jaar woonachtig geweest in België en bouwde hij hier al zijn sociale contacten op.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat deze factoren nu plots totaal irrelevant zijn met betrekking tot de nieuwe aanvraag aangaande een identiteitskaart voor vreemdelingen.

5. Het motief dat betrokkene dan ook niet langer kan worden ingeschreven louter en alleen omdat bewezen werd dat verzoeker het land langer dan één jaar verlaten heeft, overtuigt niet.

6. Verzoeker wordt momenteel gesteund door o.a. de eigenaar van het pand waarin hij nu huurt (stuk 4). Ook de huur wordt momenteel voorgeschoten aangezien er geen financiële middelen zijn. Ook het OCMW bevestigt geen equivalent leefloon te verschaffen vanaf 6 november 2013 (stuk 5).

Verzoeker bevindt zich in een zeer precaire situatie en vraagt uw Raad de beslissing te hervormen met het oog op een nieuwe identiteitskaart voor vreemdelingen.

Het enig middel is gegrond.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 19 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die

houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.”

De voorwaarden voor het recht op terugkeer worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit.

Zo bepaalt artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit het volgende:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied. Elke verblijfs- of vestigingsvergunning wordt ongeldig van zodra de houder langer dan twaalf maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“§ 1 De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 (§1) eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

-bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

-zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§ 2. De vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de verlenging of vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6 De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt voorts het volgende:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

3.4. Verzoeker betwist niet dat hij meer dan een jaar afwezig is geweest. Meer nog, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij bijna twee jaar is weggeweest.

Verzoeker toont voorts niet aan dat hij “*vóór zijn vertrek uit het Rijk*” bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behield en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Hij geeft enkel aan van oordeel te zijn dat hij kan aantonen dat hij zijn hoofdbelangen in het Rijk heeft en verwijst hierbij naar het gegeven dat hij meer dan 25 jaar in België heeft verbleven en dat hij daardoor sociale contacten heeft opgebouwd. Verder zou hij twee kinderen met de Belgische nationaliteit hebben. Hij toont hiermee niet aan zich in een situatie te bevinden zoals bepaald in voormelde reglementaire bepalingen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat er sprake is van overmacht omdat zijn afwezigheid het gevolg is van het feit dat hij een gevangenisstraf diende te ondergaan in Marokko. Het feit dat een vreemdeling een gevangenisstraf dient te ondergaan is immers het gevolg van zijn eigen optreden en kan derhalve bezwaarlijk als overmacht worden aanzien. Indien verzoeker een gevangenisstraf diende te ondergaan in Marokko, dan was er ook geen belemmering om voorafgaand het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België op de hoogte te stellen teneinde zijn recht op terugkeer veilig te stellen. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan. Uit niets blijkt bovendien dat het loutere feit dat verzoeker een gevangenisstraf heeft ondergaan in Marokko dé reden is waarom zijn vertrek uit België dermate lang heeft geduurd. Verzoeker toont dit op geen enkele concrete wijze aan doch blijft steken in een bloot betoog dienaangaande.

Het betoog aangaande zijn thans precaire situatie kan evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat verzoeker niet opnieuw wordt ingeschreven.

3.5. Artikel 8 EVRM luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.5.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.5.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.5.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5.4. Wat het bestaan van een privéleven betreft

Verzoeker wijst erop dat hij hier vele sociale contacten heeft. Evenwel, zoals uit de bespreking hoger is gebleken, heeft verzoeker gedurende bijna twee jaar het grondgebied van België verlaten. Indien er zou vanuit kunnen worden gegaan dat verzoeker nog sociale contacten heeft in België ondanks zijn lange afwezigheid, dan dient alleszins gesteld dat in casu zelfs niet aannemelijk gemaakt wordt dat deze relaties van die aard zijn dat zij beschermenswaardig zijn. Verzoeker blijft ook hier hangen in een uiterst bloot betoog.

3.5.5. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker vader is van Belgische kinderen. Evenwel werden deze kinderen toegewezen aan de moeder en, hoewel verzoeker in het verleden bezoekrecht werd toegekend, blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn langdurige afwezigheid contacten onderhield met deze kinderen. Verzoeker brengt hiertoe ook geen enkel concreet gegeven aan en laat bijgevolg na aan te tonen dat de persoonlijke band met zijn kinderen voldoende hecht is om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat een beschermenswaardig onderdeel van verzoekers privé- en gezinsleven zou worden geraakt door de bestreden beslissing, dan nog moet worden gesteld dat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Van een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en deze van de overheid is geen sprake. Verzoeker wist, of behoorde te weten, dat hij bij een langdurige afwezigheid uit het Rijk bepaalde stappen diende te ondernemen teneinde zijn recht op terugkeer te vrijwaren. Verweerder vermocht in casu een strikte toepassing van de verblijfsreglementering laten primeren op de particuliere belangen van verzoeker.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat er in casu hoe dan ook geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER